

HİÇLİĞE DEĞİL, VARLIK ÂLEMİNE GÖÇ ETTİ

Aziz Hocamız Prof. Dr. Mükerrerem HİÇ Bey'in vefat haberini aldığım an şaşırardım ve sarsıldım. Hasta olduğunu ve yatakta tedavi gördüğünü biliyordum; kendisini kısa bir süre önce hastanede ziyaret etmiştim. Etrafında ailesi, vefakâr ve müşfik eşi Süreyya Hanımefendi, kızları damat ve torunları vardı. Aileyi bir arada görmek, Mükerrerem Hocanın başında, yanında olmaları beni mutlu etmişti. Konuşmaya başladık; önce durgun gibiydi, gittikçe açıldı, muhabbet dolu sözler ve hatta neşeli denebilecek diyaloglar başladı. Ben kendisine “Hatırat” kitabımı götürmüştüm. İmzalayıp verdim. Memnun oldu. Fakat hayret, O'nun da Hatıra kitabı matbaadan yeni çıkmış, birkaç nüsha hastaneye getirmişler, imzalayıp verdi. Benzerine az rastlanır bir anı hep beraber yaşadık. Hatıratlar teati edilmişti. Bunu birlikte tespit etmiş olduk.

Mükerrerem Hocamla sohbetimiz hararetlenmişti, konudan konuya geçiyorduk, bir an için onun hasta olduğunu sanki unutmuştuk. Güzel ve ilgi çekici anılar anlatıyor, isabetli analizler yapıyordu. Bende hastanede birkaç gün daha kalacak ve sonra şifa bulmuş olarak günlük hayatına dönecek intibai hâsıl olmuştu. Ağabeyimi daha fazla yormamak için izin istedim ve ayrıldım.

Mükerrerem HİÇ hocamız sadece mesleğinde, akademik sahasında güçlü, önde gelen bir öğretim üyesi değil ve fakat aynı zamanda, ülkesinin, Türkiye'mizin meseleleri ile yakinen ilgilenen, çözümlere katkıda bulunmak için gayret eden, çabalayan bir vatansverdi. Onun bir dönem aktif siyasete girmiş olması şahsiyetinin bu belirgin özelliği ile anlaşılabilir.

Kıymetli eşine karşı gösterdiği rikkat ve ilgi, çocukları, torunları söz konusu olduğunda rahat ve memnuniyet sergileyen tavrı bana gıpta edilecek bir “**Aile Babası**” duyguları yaşattırdı.

Üniversitemizde, geleneksel ve yerinde olarak yapılan veda töreninde, O'nu güzel bayrağımıza sarılı naşı önünde söylediklerimin hakikatini kalbimin derinliğinde hissettim. Bayrağımızın altındaki örtüde yazılı ayet değişmeyen, herkes için, hepimiz için geçerli bir gerçeği anlatıyor: “Bütün canlılar bir gün ölümü tadacak ve bize döneceklerdir.” Yani yaratılmış olan bizler ve Mükerrerem Ağabeyi için “yokluk” söz konusu değildir. Geçici olan dünya hayatından, ebedi diriliğe geçiyoruz, geçeceğiz. Sevdiklerimizden, bütün bir ömrü beraber geçirip, paylaştıklarımızdan mutlak ayrılmıyoruz. Ruhlarımız yaşar, bedenimiz ise geldiği yere, toprağa, ebedi sükûna kavuşur.

Geride kalan bizler, yolcu ettiklerimizin yok olmadıklarını ve fakat gerçek varlık âlemine göç etmiş olduklarını unutmamalıyım. Bizler ise sıradayız.

Mükerrerem HİÇ ağabeyimizin kabri nur mekânı Cennet olsun. Hep dua edelim ki buluşmamız, içinden ırmakların aktığı Cennet bahçelerinde olsun.

Baki olan ancak Yüce Yaradan'dır

Prof. Dr. Nevzat YALÇINTAŞ